X

Omul este o lume mică

Perle ale înţelpciunii despre educaţie

Traducere: Carmen Lorber

Coordonator: Adrian Silvăşanu

אדם עולם קטן

פניני חכמה על חינוך

Man is a Small World

Enlightening insights on education

Copyright@2010 by Laitman Kabalah Publishers

1057, Steels Avenue West, Suite 532
Toronto, ON, M2R 3X1, Canada
All rights reserved

Echipa de redactare: E.Vinocour, O.Levi, G.Shadmon, E.Sofer, L.Gur, D.Aharoni, S.Carmon, H.Ratz, N.Navon, M.Admoni, O.Ohaion
Echipa de selecţie: S.Ratz, G.Grachikov, H.Kotzberg, R.Cohen, L.Reghev-Gol, I.Grantorov, H.Acherman, I.Gamburg, A.Sharabi, H.Tapiaru, A.Adam, V.Tchuva, M.Ravi, S.Gal. M.Ficler, A.Bluchiarcovschi, I.Kim
Redactor lingvistic: A.Kuper-Cohen
Grafică: Studio Yaniv/ Studio SM
Coordonator: M. Broishtein
Tipar: D.Goldin

Prima ediţie, 2011

Tipărit în România
2010@Toate drepturile rezervate lui Michel Laitman
ISBM 978-965-7065-95-2
Cod: 760-31

Cuprins

Introducere **5**
Noua generaţie **8**

Străpungem înainte …… 9
Noua metodă …… 17
Principiile educaţiei . …… **29**
Mediul formează omul …… 30
Echilibrul cu natura …….. 38
Exemplul …….. 56
Jocul ……. 61
Educă tânărul pe calea sa..... ……... 70
În casă …… **84**
Între părinţi şi copii …… 85
Între fraţi ……. 90
Între părinţi ……. 93
În familie …… 96
Şcoala …… **104**
Sistemul educaţional …… 105
Instructorul …….. 135

"Noi nu înnoim nimic.
Munca noastră este numai de a lumina
ceea ce este ascuns în interiorul omului."

Rabinul Menachem Mendel Morgensztern din Kotzker

Introducerea

Introducerea

În fiecare din noi este o scânteie a dorului. Scânteie mică ce cheamă la ea din locul cel mai adânc din interiorul nostru. Numai că anii şi tumultul vieţii au reuşit să ne

determine să uităm de ea. Însă, de fiecare dată când ne uităm la copiii noştri, ea reuşeşte să cureţe drumul din întunecime şi să ne ciupească exact în inimă. Chiar şi numai pentru o clipă scurtă şi trecătoare, ea ne reaminteşte că am fost, odată, altcineva. Că am avut vise, că am văzut lumea cu alţi ochi. Mai simplă. Mai frumoasă. Mai pătrunzătoare.

S-ar putea să spuneţi că aceasta este numai o naivitate dulce. În fuga grea şi realistă după bani, onoare, control şi educaţie nu este loc pentru vise în gol. Se prea poate. Însă în tabloul rece dintre noi şi noi înşine este o crăpătură mică, pe care nu se mai poate să o neglijăm. Imediat dincolo de "Facebook", a crescut o nouă generaţie care nu mai vrea să se mulţumească cu ceea ce este şi, bineînţeles, nu cu ceea ce a fost. O generaţie întreagă care nu este capabilă să lase aceste scântei să se stingă. O generaţie care vrea să ştie. Să înţeleagă. Să descopere pentru ce trăim. Pentru cine trăim. O generaţie super-activă, care refuză calmantele. Care nu va tăcea, nu se va linişti şi nu va înceta să zburde până nu îi vom aduce ceva original. Ceva pentru inimă.

Ştiinţa kabbalei a fost scrisă în urmă cu mii de ani pentru a da răspuns exact acestei necesităţi, care devine din ce în ce mai acută, cu fiecare zi ce trece. Ea se deschide astăzi în faţa întregii umanităţi pentru a descoperii legile ascunse şi magice ale naturii şi ale omului. Pentru a deschide în faţa noastră necesitatea unei alte realităţi. Realitate care descoperă adevărata legătură dintre noi, în întreaga ei grandoare şi întregime. Realitate pentru care merită să te scoli dimineaţă. Realitate a fericirii. Realitate a iubirii.

Cartea din faţa dumneavoastră este compusă din texte scurte, emoţionante şi precise, totodată. Împreună, ele ne dau o mică gustare din metoda de educare, vastă şi profundă, care este bazată pe ştiinţa kabbalei şi este destinată noii generaţii. Textele au fost adunate de o echipă mare de specialişti, din conversaţiile rabinului dr.Michael Laitman cu experţi din educaţie şi pshihologie, părinţi şi copii. Aceste conversaţii şi altele se pot viziona în fiecare zi pe canalul "Kabbala pentru popor" (canalul 66) şi pe internet la adresa www.kab.co.il

Cartea este destinată tuturor celor pentru care educaţia este apoape de inima lor. Părinţilor pentru care educaţia copiilor este importantă. Celor din educaţie care vor

să-şi lărgească orizonturile, cei care se pregătesc să fie părinţi şi oricărei personae în care încă sclipeşte scânteia copilului din el şi a inimii umane.

Noua generaţie

Capitolul 1: Străpungem înainte

Dincolo de zid

Va veni generaţia,
pe care noi sperăm să o vedem în curând,
care într-adevăr va vrea să iasă din această materie
către o lume a ştiinţei,
o lume a puterilor,
către tot ceea ce se află dincolo de materie,
şi care se numeşte "lumea spirituală".

Dorinţa de a fi om

Astăzi
este pentru prima dată

când simţim,
cu toate că încă nu înţelegem,
că noua generaţie descoperă
necesitatea interioară
de a dezvolta
"omul"
din sine.

Nu pe aceaşi undă

Această generaţie este deosebită.
Ea recepţionează unde diferite

faţă de generaţia anterioară,
deoarece receptorul său
este diferit

O generaţie deosebită

Tânăra generaţie

sunt suflete cu totul altfel,
din punct de vedere calitativ.

Ele vor, într-adevăr,
să simtă o lume superioară,
mai spirituală.
Copiii de astăzi sunt deja altfel alcătuiţi.

De aceea, dacă vom începe să învăţam cu ei puţin,
vom simţi imediat în ce fel ne trag
înainte şi în interior,
spre vasta ştiinţă.

Să ne ajustăm pe noi pentru tânăra generaţie.
Şi nu invers

Pentru a ajunge la inima copiilor,

noi, cei din vechea generaţie
trebuie să cunoaştem
cât suntem de deosebiţi faţă de ei.

Adică,
să nu credem că ei trebuie
să ne iubească şi să ne primească pe noi
aşa cum suntem, fără să ne schimbăm.

Dimpotrivă,
noi trebuie să ne străduim
să ne ajustăm pe noi lor
pe cât de mult posibil.

Să ne referim la ei ca şi la cei mari

Copiii de astăzi
sunt deja foarte maturi,

din punct de vedere a ştiinţei lor interioare,
în ceea ce priveşte dezvoltarea
şi, de aceea, trebuie să ne referim la ei ca atare.

Căutăm plăcerea adevărată

. Priviţi noua generaţie- are totul,
însă aceasta n-o satisface.
De ce ajunge la stupefiante?

Pentru că ea nu este satisfăcută de o viaţă ca a noastră

Ruptura dintre generaţii

Înnoirea sufletelor în generaţia actuală îi aduce pe tineri
în situaţia în care ei nu mai au ce învăţa de la cei vârstnici.
Ce pot ei să înveţe de la oameni care le spun:

"Ai obligaţia să te scoli dimineaţă,
să mergi să lucrezi,
să fii copil bun,
după aceea să te însori,
o să ai soţie şi copii
şi totul o să fie bine...

Capitolul 2: Noua metodă

A privi către suflet

Tânăra persoană din zilele noastre este atrasă de o educaţie mai de calitate,
pe care şoala de astăzi nu poate să i-o furnizeze.
Într-adevăr, este numai un copil mic, şi "ce poate el să vrea sau să înţeleagă?",
însă noi trebuie să privim spre suflet.

Schimbare de la bază

Noua generaţie creşte cu dorinţa globală,
ea aparţine lumii globale,

deja nu ne mai putem apropia de ea cu metodele vechi,
de aceea va trebuii să schimbăm metoda noastră de educaţie, de la bază.

Educaţia trebuie să fie potrivită sufletelor noi,
care apar astăzi,
adică, fără constrângeri şi cu explicaţii despre esenţa umană.
Numai o astfel de atitudine va aduce succesul.

Să explicăm esenţa vieţii

Educaţia nu se rezumă
în furnizarea obişnuinţelor de comportament ale omului,
ci în explicarea esenţei vieţii,
pe calea implementării caracteristicilor sufletului său.

Problema constă în educaţia noastră

Problema în educaţia noastă este

că noi nu facem
din copil om.

Noi îi furnizăm cunoştinţe, însă nu educaţie.
"Educaţie" înseamnă a învăţa copilul
cum să se refere corect la el însuşi şi la ceilalţi,
pentru a fi un om complet,
integru.

În loc de aceasta,
noi îl învăţam lucruri tehnice:
să învârtă o şurubelniţă, să lucreze cu calculatorul,
să cunoască câteva ştiinţe,
şi îl eliberăm pe drumul său.

Nu îl învăţam pe copil
cum să folosească corect viaţa sa,
de aceea noi vedem
o generaţie într-adevăr nefericită.

Criza umană

Oamenii de azi nu mai pot deja să descopere în natură lucruri noi,
deoarece am făcut din ei capete pătrate.

Am ajuns la situaţia în care fiecare persoană este un şurub şi nimic mai mult. Ea ştie ce meserie trebuie să aleagă şi ce trebuie să înveţe, ca să câştige mai mult, şi numai de aceasta este atrasă.

Numai că omul nu a devenit mai fericit de la goana fără de sfârşit după succes. Dimpotrivă, noi ne aflăm în criză în ştiinţă, în educaţie, în cultură, în toate ocupaţiile umane, tocmai pentru că nu dezvoltăm persoana umană.

Să sperăm că această criză în care ne aflăm este începutul sfârşitului atitudinii incorecte faţă de persoană şi de aproapele ei.

A învăţa ceea ce sufletul doreşte

Dacă dăm copilului ceea ce sufletul său vrea să primească astăzi, aproape sigur că hipercativitatea va dispărea.

Trebuie să încetăm să-i umplem cu tot felul de materii care nu le sunt necesare în viaţă, materii care vin ca şi tradiţie de la generaţia anterioară, căci "aşa a fost şi nu poate să fie altfel", şi să începem să umplem necesitatea lor de a dezvolta sufletul.

O generaţie întreagă cere o altfel de satisfacţie

Aceasta este o generaţie care cere o altfel de satisfacţie,

şi această atitudine noi o numim
"hiperactivitate".
Însă aceasta nu este "hiper",
este simplu
"activ".
Tânărul este activ în funcţie de
necesităţile interioare
care există în el,
acum.

În armonie cu erupţiile lor

Noi trebuie să schimbăm sistemul educaţional la toate nivelele şi pentru toate vârstele. Astfel încât copilul să se simtă bine, să se dezvolte liber şi cu un sentiment plăcut, care să fie în armonie cu egoul său care erupe.

Nu trebuie ca copilul să fie "legat", ci dimpotrivă, să găsim forma în care noi înşine să fim aparent în armonie cu eruptiile sale, cu egoul său exploziv.

Viaţa în întuneric

Nu am fost programaţi să fim "oameni",
nu ni s-a explicat situaţia noastră,
dorinţele noastre,

caracteristicile noastre,
ce ne conduce,
unde avem liberă alegere şi unde nu,
legile generale şi cele particulare,
şi dezvoltarea lor.

Noi nu ştim nimic
despre noi şi despre mediul înconjurător ...
şi aşa arată şi viaţa noastră,
o viaţă în întuneric.

Să educăm şi numai o generaţie

Dacă vom educa şi numai o generaţie,
dacă îi vom da ceea ce-i este necesar ei,
chiar şi dacă într-o măsură mică,

ei deja vor trasmite aceasta generaţiei următoare.

Şi atunci
generaţiile nu se vor mai găsi
în tendinţa de coborâre,
ci în tendinţa de urcare.

Altfel,
generaţia următoare se va afunda
în plictiseală, în stupefiante...
Păcat de copiii noştri.

Pur şi simplu fericiţi

Dacă vom educa copiii noştri în forma corectă,
peste zece ani vom vedea o altă generaţie.

Copiii vor şti în ce lume trăiesc

şi vor înţelege ce decurge
din fiecare acţiune a lor.

Ca urmare la aceasta,
ei vor face toate

acţiunile

gândirile

intenţiile

şi relaţiile dintre ei

într-o formă atît de corectă şi bună,
încât pur şi simplu vor fi
fericiţi.

Principiile educaţiei

Capitolul 1: Mediul formează omul

Copilul de mâine

Mediul copilului de astăzi este forma copilului de mâine.
De accea trebuie să creem pentru ei exemple pozitive, să producem filme,
să scriem poveşti şi alte lucruri.
Numai aşa, încet, încet, copilul va recepţiona exemplele pe care noi
vrem să i le transmitem lui, şi ele îi vor modela personalitatea sa.

Să organizăm societatea

Educaţie corectă
înseamnă
să organizăm în jurul omului
o societate,

care întotdeauna îl va promova
spre legătura corectă cu mediul înconjurător.

Omul se educă prin mediul înconjurător

Principalul nu sunt pereţii, nu profesorii şi nu cărţile de şcoală: omul se educă prin mediul înconjurător.

Adică, lucrul cel mai important pe care noi trebuie să-l creem în şcoală este o societate de copii buni, unde fiecare elev să se simtă obligat faţă de aceasta - să fie prieten, să-şi sprijine prietenii în formă frumoasă şi corectă.

Şi atunci, gelozia, patima, onoarea şi competiţia - toate caracteristicile noastre naturale – nu îl vor mai promova pe copil, căci el îşi va dezvolta sensibilitatea faţă de societate şi se va dezvolta prin ea în direcţia corectă.

Numai mediul înconjurător

Copilul trebuie să se educe prin societatea sa. Noi nici nu trebuie să îl abordăm, să-l provocăm să participe în dezbatere, să-i spunem ce să facă, să-i atragem atenţia asupra comportării sale, etc.

Tot ceea ce noi trebuie să facem este să-l provocăm să se dezvolte şi să se schimbe prin mediul înconjurător, în formă corectă. Mediul înconjurător este factorul principal în dezvoltarea omului.

Violenţa? Nu în şcoala noastră

Noi trebuie să dăm copilului bazele pentru formarea legăturii corecte cu mediul înconjurător - să-i arătăm cât este de conectat faţă de societate, cât este de dependent de societate, în ce fel poate să aibă influenţă asupra ei, etc.

Toate problemele legate de izbucniri, terorism, violenţă, extremism şi altele asemanătoare, decurg din aceea că nimeni nu i-a învăţat pe acei copii cum să găsească legătura corectă cu societatea.

De multe ori în viaţa noastră acţionăm crud într-o măsură sau alta, deoarece noi nu simţim că societatea ne răspunde . Aşa şi în ceea ce-i priveşte pe acei oameni - ei nu mai vor să-şi găsească locul lor în societate.

De aceea noi trebuie să creem de la început pentru copii un sistem de legături corecte cu societatea, cu mediul înconjurător. Este recomandat să creem pentru ei un mediu alcătuit din copii asemănători lor şi să ne îngrijim de ei împreună, astfel încât ei să se înţeleagă unul cu celelalt, dezvoltindu-se în armonie între ei.

Dacă vom proceda astfel, vom putea să împiedicăm toate fenomenele negative care există astăzi în societate.

Soluţia pentru hiperactivitate – mediul înconjurător

Nouă ne este greu să înţelegem că hiperactivitatea, care este atât de răspândită în zilele noastre, nu este o boală, ci un sindrom care decurge din criza mediului înconjurător.

Noi nu dăm copiilor noştri mediul corect în care să se dezvolte, şi de aceea ei reacţionează în această formă. În loc să furnizăm copiilor răspunsuri, noi declinăm cererea lor naturală şi numim aceasta "hiperactivitate".

Pentru a rezolva majoritatea problemelor generaţiei noastre, noi trebuie doar să reorganizăm în altă formă şcolile, mediul înconjurător în care ei cresc.

Dependenţa de societate

Noi tebuie să transmitem copiilor, de la vârsta cea mai fragedă, dependenţa noastră de societate - la bine şi la rău.

Pe de o parte - să le arătăm cu ajutorul jocurilor, exemplelor şi formelor de tot felul cât poate să dăuneze o societate rea; în ce fel ea cucereşte omul şi cât poate să-l încurce şi să-l hipnotizeze cu adevărat - până într-atât încât, dacă el merge pe urmele ei, poate să ajungă în închisoare în ziua de mâine.

Comparativ cu aceasta, dacă omul intră într-o societate bună, puterea de convingere a societăţii funcţionează în direcţia pozitivă.

Astfel de exemple trebuie să le arătăm copiilor, atât mari cât şi mici, în diferite forme, pentru ca ei să înţeleagă că prin alegerea mediului lor - a prietenilor, a cărţilor, şi a celorlalte medii (televiziune, internet, jocuri, etc.) la care sunt expuşi - ei se programează pe ei înşişi şi în principal îşi stabilesc destinul.

De aici se poate, bineînţeles, deduce şi ceea ce suntem noi, ca părinţi, ce trebuie să vrem să fie în mediile de comunicaţie, în tot la ce este expus astăzi omul.

Condiţiile de dezvoltare ale omului

Educaţia însemnă să-i dai omului mijloacele să se formeze pe el însuşi.

Dacă tu însuţi vrei să-l formezi, atunci tu nu-l educi ci îl violezi.

Este interzis să-i spui: "Fă aşa şi nu altfel!". Cu porunci de la mii de vieţuitoare nu educăm oameni.

Omului trebuie să-i explicăm, să creem pentru el condiţii - mediu care să cuprindă cărţi, prieteni şi educatori, care să-l ducă în punctul alegerii libere din viaţa sa.

Şi aceasta trebuie început de la o vârstă fragedă, în care copilul încă nu este conştient de ceea ce se întâmplă cu el. Încă de atunci noi tebuie să creem în jurul său situaţii din care să înveţe, cu ajutorul cărora el se poate autoeduca.

Numai dacă copilul va fi impresionat de fiecare dată de mediul înconjurător şi va primi de la el importanţa treptei următoare a dezvoltării sale, va avea puterea să se mişte spre ea şi să se dezvolte în viaţă sa.

Capitolul 2: Echilibrul cu natura

Parte din întreg

Noi
tebuie
să învăţam de la natură,
deoarece
noi suntem parte
din ea.

Înţelepciunea vieţii

Toate părţile naturii,
lucrurile, plantele şi vieţuitoarele,
există în ea în armonie minunată,
în echilibru.

Numai omul nu este echilibrat,
deoarece egoul său erupe de fiecare dată
şi îl obligă să fie
partea rea din natură.

Dacă vom şti în ce fel să ne echilibrăm,
în ce fel să distrugem răul,
în ce fel să ne conectăm la natură
în forma corectă, integrală şi din proprie conştiinţă,
vom ajunge la viaţa fericită.

Aceasta este înţelepciunea vieţii pe care noi trebuie s-o predăm copiilor.

Să luăm exemplu de la natură

Singura educaţie corectă este
să se ia exemplu de la natură,
fără a crede
sau a imagina.
După cun ne arată ştiinţa kabbalei.

Viaţa noastră are scop

Cu cât noi descoperim natura, legile şi legăturile din ea, vedem că totul este stabilit din capul locului într-o legătură bilaterală şi globală, atât la nivel individual cât şi la nivel general. Exact ca şi în corpul nostru, unde toate componentele sale sunt legate între ele prin legături bilaterale.

În concordanţă cu acestea, noi trebuie să înţelegem că şi viaţa noastră are început, sfârşit şi un anumit scop, pe care, în cele din urmă, trebuie să-l atingem.

Direcţia corectă

Noi trebuie

să potrivim
interiorul omului
la întreaga natură.

Nouă ne revine să-i învăţăm pe copii
cum să se conecteze,
cum să se iubesca unul pe celalat.
Fără acestea, nu vom putea
supravieţui.

Dacă le vom transmite forma corectă asupra perspectivei vieţii, aceasta deja îi va avansa şi le va da posibilitatea să se promoveze pe ei înşişi. Lucrul cel mai important este să le dăm direcţia corectă.

Om de succes în secolul 21 este omul care ştie
cum să se raporteze la ceilalţi şi la lume, în forma corectă.

Tocmai un astfel de om va reuşi,
deoarece el va acţiona asemănător naturii,
va fi în echilibru cu ea.

Indiferent cum îl suceşti,
vei vedea că "îi merge" unui astfel de om,
că el reuşeşte şi supravieţuieşte în fiecare loc.

Iar alţii, toţi acei "eroi",
cu toţi banii economisiţi -
deodată, pierd totul.

Omul = dorinţa de conectare

Legea generală a naturii
care acţionează asupra omenirii
stabileşte
că omenirea trebuie să fie conectată între ea.

Ştiinţa kabbalei explică
cum să dezvoltăm omul,
astfel încât să vrea
să respecte acesta lege a naturii, ca societate.

Unitatea de măsură dumnezeiască

" Educaţie" înseamnă a învăţa copilul despre ceea ce este mai important şi ceea ce este mai puţin important în viaţă, ceea ce este bine şi ceea ce este rău, ceea ce merită şi ceea ce nu merită.

Însă, faţă de ce unitate de măsură trebuie să stabilim educaţia?

A este mai bun decât B nu fiindcă este mai potrivit pentru mine, pentru tine sau altcineva, ci pentru că este mai aproape de unitatea de măsură dumnezeiască, de iubire şi de dăruire.

A fi asemănător Creatorului

"Om"*
vine de la cuvântul
asemenea cu Creatorul,
asemenea cu Puterea Supremă,
cu puterea naturii,
cu caracterul iubirii şi al dăruirii.

Schimbarea pe care omul o parcurge spre această cale
se numeşte
"educaţie".

în limba ebraică vine de la cuvintul edame = אדמה (om = adam = אדם)*

Cel mai natural este de a vorbi despre aceasta

Cu toate că nouă ni se pare că
natura iubirii şi a dăruirii
nu este natura noastră,
ea, într-adevăr, se găseşte în interiorul nostru.

Când vorbim despre aceasta cu copiii,
nu vorbim cu ei despre lucruri artificiale
pe care omul le găseşte el însuşi în această lume,
ci despre bazele pe care este fundamentată natura.

Libera dezvoltare

Toată ştiinţa kabbalei
este destinată să aducă omul
să conştientizeze că,
prin propriile sale forţe,
prin propria sa decizie,
prin libera sa alegere,
el este în stare să se asemene legii generale a naturii,
care se numeşte "Creatorul".

În comparaţie cu aceasta, nu este nimic mai contradictoriu
decât experienţa de a face din el o maşină,
care să facă numai ceea ce vrem noi
să facă.

Programul corect de studiu

Nu vom putea reuşi dacă vom începe să inventăm programe de studiu, numai aşa, din imaginaţia noastră.

Dacă programele noastre de studiu nu vor fi în concordanţă cu natura umană, cu dezvoltarea omenirii, cu toate sistemele în care trăim, ele vor fi sortite eşecului.

De aceea, nu există altă soluţie, decât aceea de a studia din sursele de kabbalah, care ne arată tot sistemul lumilor şi ne explică unde trebuie să ajungă omul- unde ne conduce istoria, natura, dezvoltarea societăţii şi dezvoltarea noastră interioară.

Adică, noi trebuie să cunoaştem din capul locului forma corectă a generaţiei viitoare, şi numai după aceea să începem să ne gândim la calea corectă ca să pregătim copilul pentru condiţiile care vor fi în acea gneraţie.

Aceste condiţii trebuie să ne fie atât de clare încât să putem planifica paşii în care să ducem copiii noştri la ceea formă viitoare, atât de perfectă.

Să ascultăm natura

Noi trebuie să ascultăm mai mult natura, să luăm exemplu de la ea, căci natura are în ea de toate.

În relaţia noastră cu omul, în crearea societăţii, în crearea corectă a celulei familiale, în crearea corectă a mediului fiecăruia dintre noi, în educarea omului în grădiniţă, în şcoală, în universitate şi peste tot - noi trebuie să căutăm răspunsuri în natură.

Ştiinţa kabbalei, care se bazează numai pe cercetarea naturii, spune că, dacă vom lua ideile noastre de acolo, treptat vom ajunge în armonie cu natura. Aceasta este singura cale să asigurăm existenţa noastră sănătoasă şi bună.

Împreună cu forţele naturii

Cu cât copii vor fi mai aproape de Creator,
cu cât ei vor gândi mai mult în felul în care El gândeşte,
cu atât mai sigur vor reuşi.
Sigur.

De ce?
Căci ei vor merge împreună cu forţele naturii.

Sunt lucruri pe care merită să le ştie fiecare copil

A. Că există o forţă generală a naturii, Puterea Supremă, care face totul, iar noi ne aflăm sub stăpânirea Sa.

B. Iar dacă noi vrem să ne fie bine, atunci trebuie să facem pe alţii să se simtă bine, ca şi acea Putere Supremă.

Copilul primeşte aceasta în formă naturală, şi deoadata el începe să descopere că lumea este astfel ordonată. Iar cei maturi, se pare, nu sunt în stare să înţeleagă aceasta, căci ei sunt deja prea complicaţi.

Astăzi eşti muşcat, mâine muşti tu

Trebuie explicat copilului
că toţi vrem
doar să primim,
aceasta este natura noastră.

Dar, pentru că voinţa noastră
tot timpul trage înspre ea,
ea face rău altora,
iar la sfârşit, această atitudine se reîntoarce spre persoană.

Acum muşti tu,
însă data viitoare
tu vei fi cel muşcat.
Nu-i de preferat să te porţi altfel?

În mijlocul naturii

În cele din urmă
învăţam copilul
că el se află în mijlocul naturii,
în interiorul "Dumnezeirii".
Aceasta este întreaga educaţie.

Cei mari se schimbă de dragul celor mici

În clipa în care vom începe să ne referim corect la cei tineri şi vom vrea ca ei să crească în armonie cu natura, deja prin gândurile şi prin dorinţele noastre vom acţiona corect asupra sistemelor din natură.

Ca rezultat la aceasta, Puterea Generală a naturii va acţiona atât asupra celor mici cât şi asupra părinţilor - asupra sistemului global.

Adică, sistemul educaţional care va fi îndreptat spre cei mici, îi va schimba şi-i va readuce la echilibru şi pe cei mari.

Cum? Când cei mari vor şti, din responsabilitate şi din iubire faţă de cei mici, că ei trebuie să fie exemplu bun, când se vor obliga să se comporte corect şi bine ei înşişi, de dragul copiilor, aceasta îi va schimbă şi pe cei mari.

Capitolul 3: Exemplul

Copilul învaţă din exemple

Tu poţi să spui
o mie de cuvinte,
însă cercetările arată:
copiii nu aud.

Ei înţeleg desene,
ei înţeleg exemple din viaţă.
Ei se uită la ceea ce facem noi,
şi din asta învţă.

Limbajul corpului

Copiii nu înţeleg cuvinte,
ei înţeleg limbajul corpului.

Noi trebuie să urmărim ceea ce facem:
ce fel de mişcări, în ce ritm,
cum privim, cu ce atitudine.
Numai aceasta este important.

Copiii ne imită ,
exact ca şi peştele mic care se alipeşte de cel mare.
Simplu, unu lângă altul.

Numai exemple pozitive

Dacă tu dai exemplu copilului, el îl ia în viaţă, şi ştie că el "aşa" trebuie să fie.

"Eu vreau să fiu cowboy", "păcat că nu pot să fiu pirat" - acestea sunt exemplele pe care el le vede, şi atunci, de ce să ne mirăm că aşa vrea să fie?

De aceea, atitudinea corectă este: întotdeauna să se dea exemple pozitive, pentru ca a să vrea să fie în acest fel.

Până nu demult, într-adevăr, ne-am îngrijit să dăm copiilor exemple pozitive în filme, în poveşti şi în legende. Însă, odată cu dezvoltarea egoului, în ultimul timp a început parcă orbirea.

Mass media din zilele noastre s-a transformat în instrument educaţional, iar indexul este raiting-ul.

Educaţia formală

Noi trebuie să prezentăm copilului tot felul de forme de comportare, cu ajutorul filmelor şi a pieselor de teatru, însă să-i dăm şi posibilitatea să verifice el însuşi -cât sunt ele de bune sau nu.

Este de la sine înţeles că procesul trebuie acompaniat de explicaţii, de analize şi verificare comună a lucrurilor. Aceasta este "educaţia formală". Astfel, omul este impresionat şi învaţă.

Exemplu pentru întreaga viaţă

Noi trebuie să dăm copilului exemple bune în toate domeniile,
iar restul poate să fie complet liber.

Dacă exemplul va fi adevărat,
iar copilul va fi impresionat continuu,
el nu va fugi de el niciodată.

Capitolul 4: Jocul

Jocul formează omul

Jocul
este
un lucru
serios
căci
prin el
omul
creşte.

Jocul
îl formează
pe
om.

Nu numai să treacă timpul

Jocul care este numai aşa, pentru ca timpul să treacă,
este un lucru care ne mulţumeşte pe noi,
cei mari, cei confuzi,
pentru că noi vrem doar să treacă timpul.

Copii nu vor
numai să treacă timpul,
pentru ei jocul este calea
de a cunoaşte lumea.

Jocul vieţii

Întreaga noastră viaţă este un joc. Căci cu ajutorul jocului, omul se dezvoltă.

Întreaga evoluţie din natură se face cu ajutorul jocului. Chiar şi dezvoltarea celulelor - este un joc, căci ele tind la starea lor viitoare, la starea care încă nu există.

Şi dezvoltarea spirituală este un joc.

Iar în ce priveşte copiii? Jocurile "copilăreşti" ale fiecărui copil, ele vor hotărâ ce fel de om va ieşi din acel copil.

Explicaţie? Numai în forma de joc

Niciodată nu trebuie spus ceva copilului care se află în opoziţie cu voinţa sa.

Trebuie explicat copiilor ce este bun pentru ei, ce este acceptat de ei, până când vor deveni mai înţelepţi, după cum spune Rambam (rabinul Moshe Ben Maimon, cunoscut ca Mamonides).

Iar ei vor deveni mai înţelepţi. Aceasta se va întâmpla ca rezultat al explicaţiilor pe care i le vom da, însă aceste explicaţii trebuie să ajungă la ei numai sub formă de joc.

Dacă vom face aceasta corect, deodată ei vor înţelege că nu merită să rămână în situaţia lor actuală.

Jocurile noii generaţii

Aş recomanda să se facă jocuri pentru copii, din care fiecare să vadă că el nu poate să reuşească fără ceilalţi, că fără ei el nu poate să realizeze nimic.

Că singur este slab,
Singur este mic,
Singur nu este în stare.

Ca şi fotbalul, care este o mare întrecere, însă, cu toate acestea, fiecare depinde de ceilalţi.

Încet, încet, oamenii se vor educa din aceste exemple, vor începe să vadă cât de mult depind de societate, cât de mult o societate bună poate să-i ajute, dacă ei vor fi buni faţă de ea.

Jocul, ca formă de dezvoltare

Merită ca jocul să fie ca un exemplu, aşa încât copilul să vadă că progresează. Adică, ceea ce a fost onorabil din punctul său de vedere în trecut, se va trasforma în neonorabil în situaţia sa următoare, în care ceva mai important va deveni scop, în faţa sa .

Ştiinţa vieţii în lumea jocurilor

Copilul merită determinat să înteleagă esenţei lucrurilor,
merită să ne coborâm la nivelul lucrurilor care îl interesează pe copil.
Cum?
Să i se explice ştiinţa vieţii
prin jocurile sale.

Vă veţi deştepta prin dezvoltarea jocurilor

Conexiunea are nevoie, de la fiecare, să „lase de la el”. De aceea, clipa critică în joc trebuie să fie clipa în care copilul va simţi:

"Eu trebuie să renunţ,
şi tare nu vreau...
însă, pe de altă parte...
dacă voi renunţa puţin,
voi reuşi cu ceilalţi".

Tocmai reuşita trebuie să fie împreună cu toţi şi nu de unul singur. Înţelepciunea care ni se cere în dezvoltarea jocurilor este exact în acest punct.

Creştem prin efort

Deloc nu este important
dacă copiii reuşesc în jocurile şi în misiunile
pe care noi ile prezentăm.

Important este efortul lor,
căci prin efort, ei cresc.

Capitolul 5: Educă adolescentul pe calea sa

"Pe calea sa" direct spre scop

" Pe calea sa" înseamnă, nu să duci adolescentul unde vrea el să meargă, ci să-l duci la scopul corect.

Mersul către scopul corect se face pe calea sa. Aceasta înseamnă la nivelul său, după posibiliatea sa de înţelegere, după caracterul său. Însă, cu toate acestea, drumul va conduce direct către scop.

Să fii ca şi Creatorul

Regula "educă adolescentul pe calea sa" spune că trebuie avut grijă de calităţile copilului şi să i se dea doar metoda care să-i permită să se folosească corect de unicitatea din el.

Din situaţia de exploatator al întregii lumi, el trebuie să ajungă în situaţia de "exploatator" al propriei persoane pentru a fi asemănător cu Creatorul - să iubească şi să dea altora, odată cu păstrarea unicităţii sale.

Astfel îl programăm să ajungă să fie ca şi Creatorul, însă pe calea sa. Noi îi dăm mijloacele, iar el face totul din interiorul său.

Nu este nici un lucru care a fost creat rău, totul depinde de atitudinea noastră faţă de el.

Incărcătura interioară

Este interzis să i se spună copilului:
"fă exact aşa sau exact altfel".
Aceasta este deja constrângere.

Căci nimeni nu ştie
ce fel de date interioare ereditare sunt ascunse în copil,
pe care el trebuie să le implementeze.

Fiecare este deosebit

Este scris: "Nu există constrângere în spiritualitate"

În sensul că fiecare din noi trebuie să-şi păstreze forma sa unică în interiorul egoului omenesc, căci fără aceasta el nu poate să-i completeze pe ceilalţi în tabloul general.

Fiecare este posesorul valorii supreme şi niciunul dintre noi nu poate să ajungă la perfecţiune fără asta.

Noi trebuie să ne referim la diferenţele dintre noi cu finețe, cu respect, căci caracterristicile noastre ni s-au dat de la Creator. Noi trebuie să corectăm numai felul în care le folosim, fără să le stricăm şi fără să ne deprimăm pe noi înşine.

Aceasta este educaţia la care lumea trebuie ajungă.

Fără presiune

Nu presaţi copilul,
ci daţi-i sarcini de care el este în stare.

Să ştie că mulţi oameni inteligenţi,
cu greu au înţeles ce se vrea de la ei în şcoală,
şi numai după aceea au străpuns, deodată, înainte
şi au devenit renumiţi în domeniile lor.

Nu spuneţi ce, spuneţi cum

Educaţia corectă nu constă în a spune copilului ce să facă.
Dacă el întreabă, să-i explicăm numai cum să facă.

Şi ce facem până când el întreabă? Trebuie să trezim în el, prin tot felul de trucuri, în diferite forme, dorinţa de a face ceea ce este corect pentru el să facă. Voinţa trebuie să vină de la el. Poate asta sună complicat, însă aşa este educaţia corectă.

Ştiinţa kabbalei se împotriveşte la toate presiunile şi explică că totul se dezvoltă şi există numai în funcţie de voinţa omului. Ceea ce noi trebuie să facem este numai să trezim în el voinţa corectă. Problema este, însă, că nimeni nu se ocupă de aceasta. De aceea, baza întregii educaţii nu este corectă.

Să învăţăm corect despre dăruire

Ştiinţa kabbalei ne explică că dăruirea este bună, deoarece aceeasta este în contradicţie cu voinţa copilului.

Nu se poate spune copilului ceva ce este în contradicţie cu spiritul său, cu calea sa, ci să i se ofere un joc. Prin joc, el însuşi trebuie să descopere că merită să se comporte frumos cu celalalt, că el câştigă mai mult prin aceasta, că asta merită, că societatea începe să-l încurajeze şi să-l respecte datorită acestui comportament, că el primeşte premiu.

Relaţia pozitivă faţă de dăruire trebuie să fie consecventă. Adică, să nu arătăm copilului că acum ne comportăm frumos cu el ca răspuns la acţiunea sa de dăruire, însă mâine s-ar putea ca aceasta să se schimbe.

Copilul trebuie să înveţe că aşa este în viaţă, că aşa este în natură, iar prin învăţăturaă se va produce în el schimbarea.

Aşa ne-a creat natura…

Unul vrea să fie muzician,
celălalt vrea să fie inginer
iar al treilea vrea să fie electrician.
Foarte bine că este aşa.

Iar eu, bineînţeles, trebuie să fac din ei oameni,
după posibilităţile fiecăruia,
după pregătirea lor din partea naturii.

Cu alte cuvinte,
în loc să merg împotriva Creatorului
care a creat în el toate aceste tendinţe,
toate acele date,
eu trebuie să ajut copilul să se formeze
în felul cel mai apropiat de natura sa.

În sensul iubirii

"Pe calea sa",

Însă, în interior, să-i dai lui posibilitatea să implementeze această direcţie pe calea personalităţii cu care s-a născut; să fie ajutat să se exprime cu ajutorul a tot ceea ce a primit de la natură.

Principalul este că personaliatea sa, ansamblul carecteriticilor sale, trebuie să fie în direcţia iubirii şi a dăruirii pentru aproapele său.

Fiecare copil s-a născut cu un ansamblu de calităţi, de înclinaţii – lăsaţi-i-le lui. Numai să-i explicaţi în ce fel poate să şi le implementeze în forma corectă.

Explicaţii variate

Noi trebuie să explicăm copilului lucrurile în formă variată şi să ne străduim să-i dăm cât mai multe exemple, în cât mai multe forme.

Câteodată este foarte greu să înţelegi profesorul în şcoală, însă acasă, când mama sau tata explică lucrurile în forma cea mai potrivită ţie, mai apropiată ţie, aceasta devine clar.

Aşa trebuie să ne comportăm cu copii - să le explicăm cu ajutorul exemplelor, prin care ei sunt în stare să facă legătura dintre ei şi materie şi din ele să înţeleagă ceva despre ei înşişi.

Împărţirea în grupe

Încă în şcoala generală se pot vedea copiii care sunt stapâni pe capacitatea lor interioară. Ei înşi clarifică singuri lucrurile, însă noi trebuie să-i ajutăm să facă asta.

Chiar şi în clasa întâi, învăţătoarea poate să spună în ce fel, fiecare elev din clasă, înţelege realitatea, în ce fel se referă la societate, la viaţă, către ce este atras mai mult şi care este structura sa interioară.

Este recomandat să începem să ne referim la copii în concordanţă cu aceasta: să-i împărţim în grupe, în funcţie de caracterul deosebit al fiecăruia dintre ei - mai sensibili, mai raţionali, mai atraşi de natură, de tehnologie sau de meserii - şi atunci să le explicăm totul, chiar şi lucrurile cele mai simple, după caracteristicile deosebite ale acelei grupe de copii.

Misiunea în societate

Noi trebuie să dăm fiecărui copil o misiune în grupul de copii, pentru ca această misiune să-l oblige să participe, să se exprime intern, să execute sarcinile grupei şi altele. Copilul trebuie să simtă că el se află în locul său.

Chiar şi copilul cel mai "rău" şi cel mai elitist - merită să i se găsească ceva ce poate să facă în grupul de copii. Ca regulă, noi trebuie să găsim pentru fiecare o ocupaţie care să-i dea posibilitatea sa ajungă la perfecţiune, în cadrul societăţii.

Să se privească pe sine dintr-o parte

Omul trebuie ajutat să facă.
Noi trebuie să-l abordăm şi să-i spunem aşa:

"Tu vezi cât eşti, după natura ta, de obraznic, încăpăţânat, orgolios, dominator? Însă acesta nu eşti tu.
Acestea sunt calităţile care se se află în tine.

Poate vei putea ieşi din acest 'animal rău' aflat în tine.

Hai să încercăm să-l schimbăm împreună, iar atunci vei descoperi că, pe măsură ce îţi vei schimba comportarea faţă de ceilalţi, va fi mai bine pentru tine şi vei avea de câştigat."

Educarea copilului să facă deosebire între el şi instinctul său rău,
este o reuşită pentru noi
şi aceasta este, de fapt, baza educaţiei.

În casă

.

Capitolul 1: Între părinţi şi copii

Prietenul meu

Copilul trebuie să simtă că părintele este prietenul său - şi părinte, şi prieten şi frate mai mare.

Noi trebuie să construim cu copilul diferite feluri de relaţii, în care să fie încredere, iar copilul să fie pregătit pentru ele şi să le vrea, de la început.

Casa

Noi nu înţelegem
cât de capabil
este copilul să simtă mediul.

Mama poate să-i explice de ce merge ea la serviciu, de ce se întoarce acasă şi care este sarcina sa în casă. De ce sunt relaţiile cu rudeniile aşa şi nu altfel şi de ce este necesar să facă "aşa şi aşa", cu toate greutăţile şi cu toate realizările care decurg din ele. Şi tatăl trebuie să-i explice, la fel, despre viaţa sa.

De asemenea, părinţii trebuie să explice copiilor depre tot binele care-l au prin faptul că ei au copii, cât investesc ei în copii şi cât de mult se bucură de pe urma lor.

Dacă părinţii vor transmite copiilor toate acestea, bineînţeles în formă potrivită şi nu cu toată superioritatea şi forţa cu care noi le simţim - copiii se vor integra în această senzaţie iar ambianţa care se va forma atunci, se numeşte "casă".

Să ne abţinenem să criticam copilul

Adevărul este că noi vrem de la copilul nostru ceea ce noi înşine nu am obţinut.

Pentru că noi nu suntem compleţi, înclinăm să încercăm să ne completăm prin copiii noştri.

De aceea, câteodată, îi presăm atât de tare.

Soluţia este să încercăm să ajungem la întregire noi înşine, în loc să pretindem aceasta de la copil. Exact pentru asta ni s-a dat ştiinţa kabbalei.

Dacă vom ajunge la întregire, sau cel puţin vom înţelege ce este ea şi vom tinde spre asta, vom înceta să exercităm presiuni inutile asupra copilului şi-i vom da posibilitatea să se dezvolte în forma cea mai potrivită pentru el.

Ordinea în casă

Intrebare: cum obişnuim copilul cu ordinea în casă?

Dacă nu vom obişnui copilul cu ordinea de la o vârsta foarte mică, dacă aceasta nu va intra în natura sa, copilul va trebui tot timpul să facă efort, până când el "va arunca", într-un sfârşit, toate aceste restrângeri şi va fugi.

Cu cât vom începe să asociem semnificaţia iubirii, de la o vârstă cât mai fragedă, cu atât vom uşura presiunea asupra copilului.

Dacă ne vom privi pe noi înşine, vom vedea că şi noi suntem conduşi prin suferinţe şi plăceri. Noi trebuie să explicăm copilului că ne aflăm într-o lume care tot timpul este condusă astfel şi se poartă aşa şi cu noi, iar noi trebuie să răspundem în concordanţă.

Relaţia corectă cu bunicul şi bunica

Părinţii trebuie să arate copiilor respectul pe care-l au ei faţă de prinţii lor, faţă de bunic şi de bunică.

Prin aceea că părinţii arată copiilor cum se comportă cu părinţii lor, cu bunicul şi bunica, ei educă copilul să se comporte astfel şi cu ei (cu tatăl şi cu mama).

Să ne educăm pe noi înşine

Noi trebuie să înţelegem
Că, pentru copii,
trebuie să ne educăm
şi
pe noi înşine.

Capitolul 2: Între fraţi

A se înţelege unul cu celălalt

Întrebare: Ce facem cu fraţii care nu se înţeleg unul cu celalalt?

Să găsească numitorul comun dintre ei şi numai acesta să fie mărit, tot timpul. Să găsească lucruri în care fiecare să-l sprijine pe celalalt şi să-l ajute - aceasta este calea corectă.

Fraţii în familie

Trebuie explicat fiecăruia dintre fraţii şi surorile din familie că ei s-au născut de la tatăl şi mama lor şi cresc lângă ei, după felul sufletului lor, că ei se completeaza reciproc şi trebuie să fie împreună.

Ei trebuie să înţeleagă că este aici un program mai mare, din cauza căruia ei s-au născut la acelaşi tată şi aceeaşi mamă. Tocmai legătura familială dintre ei le dă posibilitatea să completeze creaţia, să se comporte deosebit unul faţă de celălalt, să formeze o legătură reciprocă.

O astfel de legătură nu ne permite să spunem: "Eu nu vreau să exişti. Eu nu te văd. Lasă-mă în pace."

Fiecare om îl completeaza pe aproapele său, iar în familie fiecare este important şi fiecare prieten care se asociază are loc. Nu are importanţă ce fel de înclinaţii are şi în ce fel se poartă - unul se naşte pripit, altul indiferent, al treilea visător iar al patrulea raţional.

Tocmai dacă vom reuşi să construim, în ciuda tuturor diferenţelor dintre noi, legătura reciprocă, să ne înţelegem unul pe celălalt, lucrul acesta ne va ajuta foarte mult, pe fiecare dintre noi, să ne realizăm în viaţa noastră.

Concurenţa pentru apropierea de mamă

Intrebare: Cum să ne comportăm cu gelozia si concurenţa faţă de apropierea de mamă?

Aceasta nu depinde de copii ci numai de mamă. Numai ea poate să se plaseze în faţa lor, în situaţia în care fiecare va fi convins că ei sunt complet egali în legătura cu mama.

Noi învăţăm aceasta din legătura Puterii Supreme faţă de noi: cum nici un om nu poate să ajungă la Creator,decât dacă el va fi în legături de iubire cu aproapele (tocmai în legătura cu aproapele se revelează Creatorul), aşa şi mama trebuie să se prezinte în faţa copiilor săi - ei primesc iubire cu condiţia că ei vin la ea cu divergenţele împreună, în acelaşi timp. Iar, atunci când vin separat, fiecare primeşte din partea ei o atitudine mai moderată.

Astfel, ea îi obişnuieşte să colaboeze în forma corectă: "Atitudine într-adevăr caldă se poate primi numai împreună".

O astfel de atitudine formează în om un aparat care îl pregăteşte să fie îndreptat în formă naturală spre legătura cu aproapele. El deja nu mai vede scopul propriu, ci întreabă de la început: "cu cine pot eu să-l ating?"

Capitolul 3: Între părinţi

A prezenta o atitudine constantă

De la vârsta zero şi până la vârsta de cel puţin cinsprezece ani, părinţii trebuie să prezinte în faţa copiilor o atitudine calmă.

"Calm" înseamnă neschimbat, nici chiar în bine, în formă extremă.

Noi trebuie să arătăm copiilor că ei trăiesc în cooperare, în înţelegere reciprocă, că relaţiile dinre ei sunt în armonie, calme, fără oscilaţii şi schimbări mari.

Nici să nu arătăm prea multă iubire. Totul trebuie să fie foarte solid şi echilibrat.

Fiecare mişcare – exemplu

Exemplul pe care părinţii îl dau copiilor în relaţia dintre ei, va trece după aceea la viaţa de cuplu a copiilor lor şi va exista în familia pe care ei o vor întemeia.

Noi învăţăm din exemple, ne educăm prin exemple, copiem tot ceea ce vedem în copilărie. De aceea trebuie să prezentăm copiilor un tablou în care nu sunt probleme.

Orice problemă pe care copilul o va vedea, o va recepţiona în interiorul său ca un exemplu, iar după aceea se va reîntoarce la ea în viaţa personală şi familială. Chiar dacă va şti că este rea, cu toate acestea el o va implementa.

Tată beţiv, ceartă care este în legătură cu bunica, nu are importantă ce - copilul va copia aceste exemple şi le va căută în viaţă.

În acelaşi fel, dacă între tată şi mamă există ceva comun, legătură interioară care este mai presus de această viaţă, iar ea îi ţine împreună - copiii simt asta. Ei simt că este o oarecare bază superioară, stabilă, care îi ţine împreună pe părinţi, deasupra tuturor incidentelor.

Nu ne certăm lângă copii

Cearta în faţa copiilor este un lucru care nu intră în calcul.

Casa este ceva material, care nu se schimbă.

Din casă vine siguranţă.

Certurile dintre părinţi sunt un lucru care şochează copiii şi îi influenţează în formă extrem de negativă.

Capitolul 4: În familie

Şedinţe de familie

În familie toţi sunt egali – nu sunt mari şi nu sunt mici

Familia este locul în care ne aflăm în iubire reciprocă iar iubirea poate să fie numai între egali.

Egali, înseamnă că fiecare are posibilitatea să-şi exprime părerea, toţi îl ascultă, îl întreabă, se îngrijorează şi hotărăsc împreună ce este bine penru fiecare din ei, în concordanţă cu vârsta şi situaţia sa.

Dacă copilul participă la "şedinţe" în astfel de grupe, el se va calma. El ştie că "aceasta i se cuvine unuia" şi "cealaltă i se cuvine celuilalt", iar că familia acţionează ca un sistem închis, integral.

Familia, ca o societate mică

Părinţii trebuie să formeze, împreună cu copii, o societate mică, în care fiecare renunţă pentru celălalt, spre binele întregii familii, care este mai important decât binele personal al fiecăruia dintre ei.

Prin aceea că fiecare va vrea să întreţină această dorinţă generală a familiei, mai mult decât dorinţa sa personală, el va da exemplu celuilalt.

Trebuie ca aceasta să se facă sub forma unui joc în familie, astfel ei vor descoperi, deodată, cât poate acest lucru să-i promoveze, să-i ajute să se înţeleagă unul pe celălalt şi să se simtă mulţumiţi şi cât de bine este pentru fiecare.

Şi ce facem dacă este un copil încăpăţânat, care nu vrea să renunţe pentru alţii?

Trebuie acţionat împotriva sa cu iubire, şi astfel, toţi devin mai puternici. Pe de o parte să i se arate cât pierde prin acestă atitudine a sa, iar pe de altă parte, cât câştigă dacă se uneşte cu ceilalţi. Astfel, copilul primeşte amândouă componentele necesare lui - "etica tatălui" şi "doctrina mamei".

Se recomandă să se facă aceasta în casă şi să se insiste să joace toată lumea, împreună, ca o familie.

Adevărul şi numai adevărul

Noi trebuie să învăţăm copiii să spună întotdeauna adevărul, nu are importanţă ce adevăr va fi el.

Şi, atunci când noi vedem cât suntem de egoişti - este tot un adevăr. Iar noi ar trebui să ne bucurăm de asta, deoarece acesta este adevărul.

Dacă îi învăţam că adevărul este un lucru bun, şi că adevărul este ceea ce omul descoperă în interiorul său, nu are importanţă dacă este frumos sau nu. Atunci imediat copilul se deschide, iar el nu se mai gândeşte la felul în care este văzut. Aceasta i se întâmplă în formă firească.

Un corp întreg

Părinţii trebuie să apară copilului ca un singur corp, întreg, şi nu ca doi părinţi, separaţi. Copilul nu trebuie să vadă diferenţă dintre tată şi mamă, nu este bine dacă el simte că se poate juca cu sentimentele mamei.

Cu toate că noi vorbim despre educaţia copiilor şi nu despre educaţia părinţilor, trebue să înţelegem, însă, că totul se face prin părinţi, prin societatea corectă. Aceştia pot să fie bunicul şi bunica sau unchiul şi mătuşa - toţi cei care se află lângă copii, în zilele noastre.

Este important să nu simtă copilul nici o diferenţă între toţi cei ce-l înconjoară, el trebuie să înţeleagă că toţi se poarta cu el în mod cu totul egal.

Bineînţeles că el recepţionează pe tatăl şi pe mama sa în mod deosebit, însă ei trebuie să se străduiască să arate o atitudine subtilă, decentă, corectă şi egală faţă de orice lucru şi situaţie.

Egalitate faţă de scopul creaţiei

Copii trebuie să simtă
că noi îi învăţam cum să se descurce în natură.

Ce este interzis şi ce este permis.
ce merită şi ce nu,
ce este periculos şi ce nu,
pentru a ajunge la bine.

În acest proces părinţii şi copiii se află împreună, ca unul.

Toţi suntem un singur suflet, atât timp cât ne aflăm în această lume, nu are importanţă dacă tu aparţii acestei generaţii sau generaţiei anterioare.

O asfel de atitudine garantează copilului putere şi siguranţă, căci el simte că se merge împreună iar el este egal între egali.

A învăţa principalul

Dacă ceva îţi este scump ţie,
tu trebuie să-l dai mai departe,
să înveţi copiii
despre esenţa sa.

Starea de iubire

Întrebare: Cum să-i explici copilului despre lumea spirituală?

Foarte simplu.
Povesteşte-i că este mai presus de noi ceva, care ne conduce. De acolo coboară la noi puterile care ne influenţează.

De ce acţionează acele puteri asupra noastră?

Pentru ca să trezească în noi dorinţa de a ne ridica, din nou, la acel nivel înalt, veşnic, bun, frumos.

Merită să ne iubim unul pe altul.
Merită să ne conectăm împreună.
Merită să fim "ca un singur om într-o singură inimă".

Această stare se numeşte "lumea superioară" sau "lumea spirituală". Aşa este corect să-i explicăm copilului. Este interzis să minţim copiii. Trebuie să le explicăm puţin, însă numai adevărul.

Să vorbim despre viaţă

Noi trebuie să dezvăluim copilului
care este sensul vieţii.
Să-i povestim de ce şi pentru ce se află el aici.

Nu trebuie să va fie frică că el nu va înţelege despre ce vorbiţi. Şi dacă vi se pare că el nu recepţionează, recepţionează, totuşi.

Trebuie să facem asta cu cuvinte simple, însă, într-adevăr, este recomandat să se vorbească cu el despre lucruri înalte.

Şcoala

Capitolul 1: Sistemul educaţional

Viaţa, ca şcoală

"Şcoala" este un nume care cuprinde întreg parcursul vieţii noastre.

Nu are importanţă cât timp trăieşte omul, pe parcursaul întregii sale vieţi el se află în şcoală.

Dacă omul se uită la viaţa sa ca la un lanţ de schimbări, a căror scop este să-l facă asemănător cu Creatorul, atunci şcoala apare în tot ceea ce se află în jurul său.

Şcoala pentru ştiinţa vieţii

În şcoala vieţii,
te învăţă cum "să fii om".

Pentru ce ne-am născut,
ce se întâmplă în lume,
ce este natura.

Ce se află în spatele naturii,
de ce aceste forţe acţionează asupra noastră astfel,
şi ce trebuie noi să facem în concordanţă cu asta.

Şi cum trebuie tu să te raportezi
la ceea ce ţi se întâmplă în fiecare zi,
în ce fel să te raportezi la tine,
şi cum trebuie să te raportezi la alţii.

În ce fel să vezi viaţa ca un tablou transparent,
să descoperi puterea care este în spatele cortinei
şi să fii în legătură cu ea, într-adevăr,
ca şi cu un prieten apropiat.

O astfel de educaţie garantează că copilul va face mai puţine greşeli, nu-şi va risipi viaţa fugind după scopuri iluzorii şi, într-adevăr, va reuşi în viaţă.

Care este scopul şcolii?

Scopul şcolii
este de a forma omul global,
care se va comporta ca partea corectată
în societatea omenească.

Care va putea să dea exemplu
societăţii umane prin atitudinea sa
şi va putea să îndrume societatea
în tot ce omenirea are nevoie
pentru a ajunge la perfecţiune.

Separarea educaţiei de studiu

În şcoală trebuie să fie o separare clară şi totală între educaţie şi studiu. Aceste două discipline trebuie să se predea în clădiri diferite şi de oameni diferiţi.

De înţeles că şi oamenii care predau studiul materiilor precum fizică, matematică, biologie, artele şi altele, trebuie să fie şi ei exemplu pentru elevi şi să nu fie doar specialişti în domeniul lor restrâns.

Adică, pentru a forma o şcoală corectă, avem nevoie de învăţători răbdători, cu experienţă în specialităţile lor, care să ştie să combine între specialitatea pe care o predau - indiferent dacă este o specialitate reală sau umană - şi educaţia pe care o primesc elevii.

Căci nu există numai studiu. Elevii iau exemplu de la toţi adulţii. De aceea învăţătorul nu numai că prezintă specialitatea pe care el o predă, ci le şi arată consecinţele acestei specialităţi asupra vieţii lor. Noi trebuie să ne amintim că, deşi educaţia şi studiul sunt două discipline diferite, accentul trebuie să fie întotdeauna pus pe educaţie.

Societatea educă omul

Trebuie să deschidem şcoli în care să fie un singur principiu: societatea; societatea copiilor, care îi educă pe fiecare din ei.

Să fie indulgent,
să fie iubitor,
să ofere societăţii.

Adică accentul să fie asupra societăţii, iar societatea pentru copii nu sunt instructorii şi profesorii, nu cei "mari", ci copiii din jurul lor.

De aceea, dacă vom aranja în jurul fiecărui copil o societate de copii buni, care să-l dispreţuiască pentru o atitudine rea faţă de aproapele său şi să-l onoreze pentru o atitudine bună - vom forma o generaţie de copii care se va comporta altfel.

Cadrul distruge

Întrebare: În şcoala pe care noi o cunoaştem, ziua este împărţită în ore de studiu şi pauze. Sunt lecţii pentru acasă, examene, întrebări, răspunsuri etc. Este aceasta forma corectă?

Această formă de educaţie există numai din timpul revoluţiei industriale, când a fost nevoie de muncitori care să poată să lucreze la bandă rulantă. Scopul educaţie a fost să instruiască pe agricultori, pe oamenii simpli, să fie muncitori. Din acest motiv s-au stabilit cadre şi programe de studii care să se potrivească la necesităţile industriei.

Însă copiii, într-adevăr, urăsc aceasta, căci ea este în opoziţie cu natura umană. Aceasta nu-l dezvoltă pe om, ci îl distruge.

Fără clopoţel

Întrebare: În şcoala obişnuită, ora începe şi se termină cu sunetul clopoţelului. În ce fel trebuie să fie aceasta în şcoala pentru ştiinţa vieţii?

În şcoală nu trebuie să fie deloc clopoţel.

Când elevii, împreună cu învăţătorii, hotărăsc că subiectul s-a epuizat pentru moment - numai atunci lecţia s-a terminat şi începe pauza. Iar în timpul pauzei, elevii discută tot despre problemele care s-au ivit în timpul activităţii din clasă.

După aceea începe o lecţie nouă, cu un subiect nou.

Lecţia poate să dureze un sfert de oră sau o oră şi un sfert. Depinde dacă elevii şi învăţătorii simt că progresează. În acest fel, omul se obişnuieşte că el se poate exprima şi poate să epuizeze subiectul care-l interesează, până la sfârşit, fără să se oprească în mijloc. În comparaţie cu asta, când este un cadru delimitat de timp, omul fuge de responsabilitate şi aşteaptă ca lecţia să se termine.

Când nu este un cadru dependent de timp, copilul simte că problema nu dispare la sfârşitul lecţiei şi, în profida a toate, el trebuie s-o rezolve, pentru că noi existăm etern în natura perfectă.

Acest sentiment îl face pe om să se refere alfel la viaţă şi să îşi formeaze o atitudine cu totul diferită despre ea - eu mă aflu în natură, în societatea mea şi trebuie să-mi rezolv toate problemele mele, prin conectarea cu ceilalţi.

Fiecare copil poate

În clasă nu aşezăm copiii în rând, ci toţi stau în cerc, toţi sunt egali.

Acesta trebuie să se simtă şi din punct de vedere exterior. În clasă nu este învăţător care să predea la elevi, ci instructor care să-i conducă la dezbateri, în care fiecare dintre elevi trebuie să-şi exprime părerea sa.

Nu se poate ca în clasă să fie câţiva elevi activi şi toţi ceilalţi cu greu sunt prezenţi sau ascultă la ceea ce se întâmplă. Instructorul trebuie să provoace pe fiecare copil să se exprime, în felul său deosebit, însă toţi trebuie să fie activi.

De exemplu, instructorul citeşte o poveste oarecare şi fiecare dintre copii trrebuie să răspundă la ea: ce crede el despre ea, cum o simte el. Fiecare. Merită fiecare copil să scrie despre poveste câteva propoziţii.

Noi trebuie să dezvoltăm capacitatea deosebită care este ascunsă în fiecare copil, iar această capacitate este ascunsă în oricare dintre ei, fără excepţie.

Învăţăm împreună

Când instructorul pune o întrebare, copiii trebuie să se ajute unul pe celălalt, să ajungă la soluţia comună. Adică, ei tot timpul trebuie să vadă că progresează ca urmare a ajutorului reciproc. Aceasta este baza care este mai presus de orice.

Iar după aceea, în lecţiile profesionale, instructorul tebuie să-i facă pe elevi să dezbată o anumită temă şi să se îngrijească ca din rezultatul investigaţiei comune să iasă concluzia comună, care se împarte între toţi. Dacă unul nu înţelege, atunci el primeşte explicaţie de la aproapele său.

Lecţia trebuie să aibă următorul parcus: tu plantezi grăuntele în pământ, ca de exemplu o informaţie nouă în fizică sau matematică, iar acest grăunte se dezvoltă prin societate, prin dezbaterea dintre elevi.

Societatea se dezvoltă din fiecare idee, din fiecare informaţie, din fiecare atitudine, din fiecare dezbatere, din fiecare propoziţie, din fiecare decizie.

Pentru ce învăţăm?

În timpul studiului profesiei, noi trebuie să combinăm între ele conversaţii despre esenţa vieţii, astfel încât să nu se simtă deosebire între profesie şi viaţa noastră.

De ce învăţăm geografie, istorie, geologie, matematică, fizică sau literatură?

De ce lumea este alcătuită aşa, şi de ce legile noastre sunt astfel?

Adică, noi trebuie să explicăm copiilor atitudinea faţă de fiecare profesie din punct de vedere al realităţii generale.

Pe parcursul activităţii muzicale, teatrale sau sportive, trebuie transmis copilului senzaţia că fiecare dintre aceste profesii s-au creat pentru a-i da lui posibilitatea să-şi dezvolte simţurile sale în formă maximă - să stabilească unde se află el şi încotro se îndreaptă, ce trebuie să simtă în plus la senzaţiile sale şi unde trebuie el să se dezvolte.

A dezvolta omul cu ajutorul dezbaterilor

Pe întreg parcursul istoriei, până la ultimele generaţii, toţi copiii din poporul evreu au ştiut să citească şi să scrie, toţi au ştiut să dezbată despre ceea ce este scris în cărţi, să facă o analiză şi o sinteză, etc.

Şi metoda studiului a fost unică - pe calea dezbaterilor şi a studiilor adâncite: "el a spus aşa", "şi altul crede altfel", "de ce este aşa?", de unde vine aceasta?"

Aşa dezvoltăm omul - pe calea dialogului, prin confruntări între păreri.

În contradicţie cu asta, în clasa actuală, aproape că nu sunt dezbateri. Copilul trebuie să primească totul de la profesor şi să se mulţumească cu asta. Să înveţe, şi principalul este - să treacă examenul.

Nu ne dezvoltăm prin constrângere

Omul nu se poate dezvolta prin constrângere.
Prin presiune, totul se reduce,
se închide,
şi aceasta este, de fapt, forma şcolii actuale.

Noi trebuie să învăţăm copilul
cum să se dezvolte în direcţia corectă
din completa libertate,
când întotdeauna soluţia va veni din interiorul său.

Noi vedem cum creşte planta,
în ce fel ocoleşte ea tot ce-i apare în cale.
Natura găseşte ea însăşi cum să crească, cum să se dezvolte.
Orice oprelişte produce pagubă naturii.

Noi trebuie să ajutăm copiii
să se dezvolte fără nici un fel de bariere,
să dăm posibilitatea fiecăruia dintre ei
la libertate interioară.

Să privim sistemul în întregime

Copilul care creşte în combinaţie cu studiul ştiinţei kabbalei, dezvoltă capacităţi intelectuale şi sufleteşti, care îi vor da posibiltatea să se confrunte cu toate şi să recepţioneze foarte multă ştiinţă şi materie. Pentru un astfel de copil şi studiul ştiinţelor devine un lucru simplu.

După ce copilul primeşte posibilitatea să privească totul de sus şi înţelege sistemul general, el imediat împarte şi aranjează tot ceea ce învaţă, inclusiv ştiinţele, după modelul interior care există în el, în concordanţă cu atitudinea ştiinţifică pe care a primit-o de la ştiinţa kabbalei.

Tot aşa şi în ceea ce priveşte pshihologia şi ştiinţele sociale - el are control asupra sa, ştie de unde vin dorinţele sale şi nu este nimic în lume care poate să-l oprească.

Absolventul învaţă tânărul

În grupele de vârstă tânără, copiii pot să fie o parte din timp împreună, în ciuda diferenţei mari de vârstă dintre ei.

În principiu, o astfel de comportare ajută foarte mult pe cei tineri dintre ei, deoarece ei iau exemplu de la copiii maturi. În mod natural, ei tind să semene cu cei mari.

De aceea, copiii maturi tebuie să primească un instructaj corect - în ce fel să se comporte cu cei mai tineri decât ei, cum să-i instruiască şi cum să-i înveţe.

Implicarea copiilor în predare

În general, nu trebuie să ne mulţumim cu ceea ce predă profesorului, ci merită să folosim şi forma ajutorului reciproc între copii.

Cei mici învăţă de la cei mari, şi cei mari învaţă de la cei mici în ce fel să se refere corect la educaţie şi studii.

În anumită măsură, cei mari se transformă în profesori şi primesc o nouă înţelegere despre felul în care ei înşişi sunt educaţi.

Instructorii tineri

Ştiinţa kabbalei explică faptul că numai treapta alăturată, superioară, poate să repare, să educe, să înveţe şi să îngrijească treapta inferioară.

Cu toate că mama se află pe o treaptă superioară faţă de copil, ea trebuie să se coboare la treapta inferioară, însă puţin mai înaltă decât cea a copilului, pentru ca să-l poată ajuta să progreseze, în paşi foarte mici.

Aceasta este calea spre progres pe care a creat-o pentru noi natura. De aceea este cel mai bine ca instructorii, fie şi de vârstă tânără, să fie cât mai apropiaţi posibil de mentalitatea şi concepţia de viaţă a celor cu care trebuie să lucreze.

Salata educaţională

Trebuie introduse elemente ale interiorului sufletelui uman în toate activităţile cu copii, pe întreg parcursul zilei. Şi aceasta se întâmplă când copilul se joacă cu jucăriile, face sport, cântă, dansează şi mănâncă, iar împreună cu acestea, el ascultă conversaţii despre suflet şi învăţă lecţiile la diferite materii.

Timpul petrecut în şcoală trebuie să se ransforme într-un singur ansamblu, în "salată", care trece la copil de dimineaţă pînă seara şi atinge omul şi lumea sa.

Copiii care cresc astfel, încep să privească lumea ca pe ceva întreg, care este deschis pentru toate simţurile, pentru toate canalele - şi aceasta îi formează pe ei.

În afară de asta, în toate aceste lucruri trebuie să integrezi fără întrerupere munca în societatea copiilor, de la legătura pe care ei o dezvoltă între ei şi până la legătură pe care ei o dezvoltă faţă de lumea înconjurătoare.

Noi trebuie să învăţăm omul să privească în formă completă, amplă asupra realităţii. Copilul nu trebuie să facă diferenţe: "aceasta este casă", "aceasta este şcoală", "acesta sunt eu" iar "aceasta este lumea", "aceasta este concepţia mea" iar "aceasta este lumea care se află în afara concepţiei mele".

Ci...
totul trebuie să fie în interiorul său,
ca un întreg, într-adevăr.

Aceasta se numeşte
"şi iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi",
când copilul se uneşte cu toţi
şi simte că ei "sunt ai lui".

Nu sunt
profesii diferite,
profesor iubit sau urât,
prieteni cu care el se împacă
şi prieteni cu care nu.

Nimic nu este împărţit,
ci totul se află în faţa sa
pentru ca să-l servească.

Un singur tablou

Ştiinţa kabbalei este rădăcina tuturor ştiinţelor, rădăcina tuturor înţelepciunilor. Când tu începi s-o descoperi, descoperi prin lumina ei toate celelalte ştiinţe.

Pe treapta materială - fizică, chimie şi geologie,
pe treapta florei - botanica şi ecologia,
pe treapta faunei - biologia, zoologia şi medicina,
atunci apare în faţa ta treapta vorbitoarelor cu care se ocupă ştiinţa kabbalei.

Însă totul trebuie să se integreze într-un singur tablou.

Noi împărţim natura în materii diferite, cu toate că ea este un întreg. Aceasta este cauza pentru care nu o înţelegem. În contradicţie cu asta, copilul primeşte totul ca pe o singură lume, inclusiv lumea spirituală.

De aceea, dacă vom studia natura ca un singur tablou, fără s-o împărţim în materii diferite, el va înţelege mai mult.

Să formăm din copii grupe

În educaţia bazată pe ştiinţa kabbalei învăţăm pe fiecare cum să folosească conceptul "grup".

Ca şi în navigaţie - în cele din urmă ajungem la destinaţie, numai prin participarea reciprocă a tuturor.

Trebuie să adunăm copiii în grupe şi nu în clase, şi să ne îngrijim ca educaţia să fie în societăţi mici numite "grupe", educaţia în grupă.

Adică, să transmitem micului om înţelegerea, prin practică, prin jocuri şi prin toate celelalte mijloace; ce înseamnă conectarea dintre corpuri, care duce la conectarea dintre suflete.

Atitudinea din partea societaţii

Să presupunem că un copil face ceva rău în clasă.

Toată clasa care a văzut aceasta începe să-l critice, nu mai vor să vorbească cu el şi să-l accepte printre ei, dacă el continuă să se comporte astfel.

O asemenea atitudine influenţează foarte mult copilul. Din acea clipă, el deja nu mai poate să se comporte ca şi în trecut.

Educaţie şi nu pedeapsă

Copilul trebuie să stabilească el însuşi pedeapsa sa, altfel aceasta nu este educaţie, ci nimic mai mult decât pedeapsă.

De asemenea, pedeapsa trebuie să fie naturală, şi nici într-un caz nu sub influenţa sentimentelor noastre din acea clipă.

Noi trebuie să ne referim la caz numai mai târziu, în timpul stabilit pentru asta, ca şi la tribunal: astăzi notăm ceea ce s-a întâmplat, iar după câteva zile începem să dezbatem cazul.

Când noi dezbatem, investigăm egoul care s-a trezit deodată în el, ca şi un "terorist" mic care l-a făcut să facă fapte rele. Copilul, pur şi simplu, trebuie să înţeleagă asta şi să fie conştient de munca în comun pe care noi o facem împreună, în privinţa simţirilor din interiorul său.

Răsplata şi pedeapsa, aşa cum nu le-aţi cunoscut

Trebuie să ne referim la copii astfel încât ei să înţeleagă legătura dintre pedeapsă, răsplată şi faptul în sine.

Ei trebuie să înţeleagă că pedeapsa nu este pedeapsă, ci educaţie. În acelaşi fel, suportul pozitiv nu este răsplată, ci rezultatul natural şi corect care decurge din fapta corectă. În orice caz, atitudinea părinţilor şi a instructorilor faţă de ei este numai înspre binele lor.

Atunci cum să facem aceasta?

Instructorul trebuie să creeze o situaţie în care copilul să nu primească pedeapsa ca şi pedeapsă, ci ca un fel de influenţă asupra sa, care-l va ajuta să se abţină de la o faptă asemănătoare în viitor.

Lucrul cel mai bun este să se aleagă un timp special în cursul săptămânii, în care să se discute cu copiii despre tot ceea ce s-a întâmplat în decursul acelor zile.

De exemplu: "acum meriţi o astfel de pedeapsă, este corect să fii pedepsit astfel? Care este părerea ta? Dacă o astfel de atitudine te va ajuta să te păzeşti data viitoare şi să nu încalci regulile de comportare pe care le-am stabilit sau, după părea ta, trebuie o altfel de pedeapsă? Hai să ne gândim împreună, căci noi lucrăm împreună asupra egoului tău.

În această clipă tu eşti ca un judecător exterior asupra egoului tău. Eu şi tu privim asupra lui din curte. Care este părerea ta, vom putea să facem aceasta cu creatura distructivă care se află în interiorul tău?"

În acest mod, noi planificăm şi înălţam "omul" care se află în copil. Altfel, copilul, pur şi simplu, nu va înţelege, se va enerva şi va căuta scuze diferite să se sustragă de la pedeapsă.

Dacă vom acţiona corect, copilul va începe să vadă că noi îl respectăm, că ne referim la el că la un om matur - ne consultăm cu el să găsim împreună soluţia corectă, pentru ca să ne confruntăm cu răul din noi.

Să privim corect asupra vieţii

Încet, încet , noi trebuie să formăm în copil o atitudine nouă faţă de realitate.

În loc să privim asupra vieţii
ca un concurs cu alţii,
trebuie să privim viaţa
ca un mijloc de a reuşi împreună cu ei.

Astfel vom putea înlătura de la copii toate necazurile generaţiei noastre.

Şcoala începe în casă

Şcoala trebuie să fie aproape de ceea ce se întâmplă în casă. Adică, şi părinţii trebuie să se ocupe de ceea ce copilul se studiază în şcoală.

Dacă în şcoală vorbim despre cum să ne schimbăm,
cum să ne apropiem de scopul creaţiei,
cum să ne conectăm împreună,
atunci şi în casă el trebuie să audă că acesta este scopul
şi să vadă că şi cei mari se ocupă cu asta.

Astfel, copilul nu va simţi că este rupt de cei maturi şi nu se va gândi: "când voi fi mare voi spune 'pas' acestei şcoli şi acestor profesori. Principalul este să termin studiile şi să o şterg de aici" etc. Numai dacă el va vedea că lumea cea mare se ocupă cu ceea ce el învăţă în şcoală va aprecia aceasta.

De aceea este foarte important ca profesorii, instructorii şi părinţii, să se găsească în aceeaşi muncă interioară, în acelaşi proces, ca şi copiii cei mici.

Asociat activ

Studiul trebuie
să transforme copilul
în asociat activ,
care valorează cât omul adult.

Imaginaţi-vă numai
ce siguranţă şi ce mândrie
va primi atunci.

A învăţa să fii om

Când ştiinţa kabbalei învaţă omul că el acţionează numai din impulsuri egoiste, ea îl învaţă şi cum să se înalţe peste natura sa egoistă, să se înalţe peste animalul din el la nivelul de "om".

Aceasta este, într-adevăr, materie care se poate învăţa în şcoală.

Omul care va termina o astfel de şcoală, va fi într-adevăr "om", va şti mult mai mult decât să citească şi să scrie şi tabla înmulţirii.

Capitolul 2: Instructorul

Când iubirea va stăpâni

Instructorul este omul care s-a născut astfel,
acesta este omul care s-a născut pentru prietenie
şi nu pentru dominaţie.
Este omul care simte că iubirea trebuie să stăpânească
şi nu ca el să domine.

Pe calea tineretului

Educaţia
nu trebuie să se facă pe calea instructorului,
ci pe calea tineretului.

Altfel, omul nu poate să fie un om al educaţiei.

Viziunea în depărtare

Profesor trebuie să fie
omul cu o viziune foarte largă,
cu o bază puternică.

El trebuie să ştie unde trebuie să ducă elevul, să contureze pentru sine ce fel de elevi vrea să vadă la sfârşitul procesului, după câţiva ani de preocupare cu ei.

Profesorul = prietenul cel mare

Întrebare: Ce fel de personalitate trebuie să vadă elevii în profesor?

El trebuie să fie prietenul cel mare.

Profesorul nu este omul care să aducă anxietate şi frică, ci omul de care copiii vor să se alipească.

Noi nu trebuie să facem un cadru în care să spunem copiilor: "scoală-te!", "aşează-te!" etc. ca şi în armată, ci trebuie să fie o atmosferă prietenească, în care copiii şi profesorii petrec foarte multe ore împreună.

Conectarea cu copiii

Instructorii trebuie, de-a dreptul, să se coboare la nivelul copiilor,
să se conecteze şi să amestece printre ei.

Din această situaţie ei trebuie "să arunce" copiilor întrebări de tot felul şi să le dea posibilitatea să le clarifice între ei.

Însă clarificarea trebuie să vină din interiorul grupei.

Să înţelegem copilul

Pentru a înţelege copilul, tu trebuie să cobori la nivelul său.

Dacă tu eşti mai mare - eşti profesor sau părinte.
Dacă tu eşti mai mic - eşti elev.
Dacă tu eşti egal - eşti prieten.

De aceea, dacă tu vrei să te conectezi cu copiii şi să-i înţelegi - trebuie să fii ca un prieten.

A coborâ pentru a urca

Instructorii trebuie să coboare la nivelul copiilor. Adică, să se conecteze cu ei ca şi prieteni. Însă, în acelaşi timp cu conectarea, instructorii trebuie să schimbe treptat forma de comportare a copiilor.

Ei merg cu copiii în tot felul de locuri, fac împreună cu ei toate acţiunile şi se comportă exact la fel. Însă, cu toate acestea, încet, încet, ei preiau conducerea în mâinile lor şi formează în copii forme noi de comportament .

Împreună spre scop

Profesorii şi elevii trebuie să se mişte împreună, spre acelaşi scop superior, şi nu trebuie ca profesorul să fie rupt de dezvoltarea copilului.

Copilul trebuie să simtă că şi profesorul se află în aceaşi dezvoltare, că şi el vrea acelaşi scop.

Din experienţă sa de a merge pe aceaşi cale, spre echilibru cu natura, profesorul arată copilului ceva mai mult decât ştie acesta.

Ăsta trebuie să fie sentimentul în timpul studiului.

Profesorul este...

Profesorul este cel care te învaţă
cum să exişti,
cum să supravieţuieşti,
cum să citeşti tabloul lumii.
Profesorul este totul.
Profesorul este cel care sculptează din tine om.

A fi profesor

Dacă vorbim despre formarea omului, depsre pregătirea lui pentru viaţă, atunci numai cine se dezvoltă din punct de vedere spiritual, poate să fie profesor.

Acesta nu poate fi orice om care doar a terminat universitatea sau o altă instituţie de învăţământ superior.

Cum va învăţa el copilul un comportament corect în lume, dacă el însuşi nu ştie ce se întâmplă în ea?

Exemplul spre care să tindem

Misiunea educatorilor
este să furnizeze tinerei generaţii exemple ale nivelului următor
spre care ei să tindă,
pas cu pas.

Asociaţi

Dacă părinţii şi profesorii apreciază scopul
spre care îşi îndreaptă copiii lor,
atunci ei devin ca şi asociaţi
care merg împreună
şi se dezvoltă împreună cu copiii, ca grup.

Educaţia începe cu atitudinea

Copilul se dezvoltă din atitudinea faţă de el,
din felul în care vorbim cu el,
din exemplul pe el îl vede.

De aceea instructorul trebuie să fie exemplu pentru copii,
prin atitudinea sa faţă de ei,
cu fiecare sunet pe care el îl scoate din gura sa,
cu fiecare acţiune, cu fiecare mişcare.

"Noi nu reinventăm nimic,
misiunea noastră este numai să luminăm asupra
a ceea ce este ascuns în interiorul omului"

Rabinul Menachem Mendel Morgensztern din Kotzker

Mulţumiri asociaţiei "Să creştem cu plăcere"

Formăm mediul – descoperim iubirea

"Să creştem cu plăcere"este o asociaţie educaţională non-profit, care a fost întemeiată de părinţi şi oameni din educaţie, din grijă pentru viitorul generaţiei tinere. Lumea globală pe care o descoperim în faţa ochilor noştri în ultimile decenii, ne obligă să bazăm relaţiile dintre noi pe valoarea iubirii aproapelui. Copiii care vor achiziţiona instrumentele pentru aplicarea în practică a acestei valori vor avea o viaţă fericită, bucuroasă şi cu împlinire de sine. Asociaţia tinde să formeze mediul potrivit părinţilor, copiilor şi tineretului din ţară şi din lume, care va ridica la nivel miraculos valorile iubirii şi a griji faţă de aproapele său.

Pentru punerea în practică a acestui scop, asociaţia "Să creştem cu plăcere" acţionează în câteva direcţii:

- Formarea mediului educaţional virtual pentru copiii şi instructorii din ţară şi din lume, care să cuprindă canale de televiziune prin internet pentru toate vârstele şi un canal educaţional pentru părinţi şi oameni din educaţie.
- Dezvoltarea conţinutului educaţional unic pentru copii, părinţi şi profesori, care să cuprindă un sistem educaţional, cărţi şi dischete, instructaje şi specializări pentru profesori şi părinţi.
- Dezvoltarea jocurilor de societate educaţionale cu accent pe conectarea între copii - potrivite pentru vârste diferite.
- Organizarea congreselor educaţionale.

- Activarea reţelei "Tineretul acţionează pentru unire", care cuprinde acţiuni de unire şi conectare a tineretetului, instruirea specială în domeniul internetului şi al cinematografiei, congrese şi excursii.
- Înfiinţarea reţelei centrale de studiu, care operează după programul educaţional unic. Scopul principal fiind formarea mediului care să sprijine copiii pe baza valorii iubirii aproapelui şi cunoaşterea naturii umane şi a lumii.

Vom fi fericiţi să primim apelurile dumeavoastră în ce priveşte detalii despre reţelele de intrernet, programele educaţionale şi de specializare, lecţii şi cărţi.

Asociaţia "Să creştem cu plăcere"
Israel, Petah Ticva, str. Jeabutinski 93
tel. 972-3-9193689
email: ligdolb.malam@gmail.com

Mulţumiri rabinului Laitman

Rabinul dr.Michael Laitman a fost elevul şi ajutorul personal al rabinului Baruch Ashlag , fiul cel mare al rabinului Yehuda Ashlag, cel care a scris explicaţia intitulată "Scara", la cartea "Zohar"; pe parcursul a doisprezece ani, el a dobândit ştiinţa "Scării" de la rabininul său, până la moartea acestuia, în 1991.

În fiecare zi, el predă lecţii şi ţine conferinţe din cartea "Zohar" şi din cărţile autentice de kabbalah, iar ele sunt transmise în direct prin diferite reţele de televiziune şi prin reţeaua de internet.

Rabinul Laitman a scris 30 de cărţi de kabbalah care au fost traduse în diferite limbi. El este şi preşedintele "Institutului de cercetare numit după rabinul Ashlag" şi este membru în consiliul de conducere al "Consiliului Înţelepţilor Lumii" (World Wisdom Council). În tinereţe s-a specializat în bio-cibernetică şi deţine doctoratul în filosofie , fiind şi profesor în ontologie şi epistemologie.

Rabinul Laitman conduce blogul personal "Kabbalah, ştiinţa şi sensul vieţii", www.laitman.co.il care este tradus în 17 limbi (în limba română: www.laitman.ro) şi este actualizat de câteva ori pe zi; aici se pot adresa întrebări si se primesc răspunsuri.